FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J. KOKOTT fremsat den 18. marts 2010[1]

I — Indledning

1. Den foreliggende appelsag giver anledning til at behandle en problemstilling vedrørende frister i forbindelse med fordelingen af de endelige støttebeløb på medlemsstaterne til omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealer.

2. Grundlaget for sagen er en tvist mellem Den Hellenske Republik (herefter »sagsøgeren«) og Europa-Kommissionen (herefter »Kommissionen«) om betydningen af artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000. Det væsentlige spørgsmål er her, om Kommissionen i sin beslutning vedrørende støttebeløbene for regnskabsåret 2006 var forpligtet til at tage hensyn til oplysninger, som Den Hellenske Republik først havde fremsendt efter udløbet af den frist, der er fastsat i denne bestemmelse.

3. Med dom af 11. december 2008 (herefter »den anfægtede dom«)[2] forkastede Retten i Første Instans (nu Retten) det søgsmål, i hvilket Den Hellenske Republik havde nedlagt påstand om annullation eller ændring af beslutning 2006/669/EF[3] om fordeling af de endelige støttebeløb på medlemsstaterne for et bestemt antal hektarer under påberåbelse af, at Kommissionen i denne beslutning ikke havde taget hensyn til oplysninger, som Den Hellenske Republik efterfølgende havde fremsendt.

4. Med appellen, som er indgået til Domstolen den 6. februar 2009, påstår Den Hellenske Republik den anfægtede dom ophævet og gentager sine oprindelige påstande.

II — Retsforskrifter

5. Retten fremstillede det retlige grundlag således i præmis 1-5 i den anfægtede dom:

»1 Bestemmelserne om omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealer

1 — Originalsprog: tysk.

2 — Dom af 11.12.2008, sag T-339/06, Grækenland mod Kommissionen, Sml. II, s. 3525.

3 — Kommissionens beslutning 2006/669/EF af 4.10.2006 om fordeling for regnskabsåret 2006 af de definitive støttebeløb på medlemsstaterne for et bestemt antal hektarer med henblik på omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealer i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 (EUT L 275, s. 62, herefter »den anfægtede beslutning«).

er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for vin (EFT L 179, s. 1) og i Kommissionens forordning (EF) nr. 1227/2000 af 31. maj 2000 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 1493/1999 for så vidt angår produktionskapacitet (EFT L 143, s. 1), med senere ændringer.

2 Artikel 14 i forordning nr. 1493/1999 bestemmer:

»1. Kommissionen giver hvert år medlemsstaterne en foreløbig kredittranche baseret på objektive kriterier, under hensyn til særlige forhold og behov og den indsats, der skal gøres i betragtning af ordningens mål.

2. De foreløbige støttebeløb tilpasses på grundlag af de faktiske udgifter og de af medlemsstaterne oplyste reviderede overslag over udgifter, idet der tages hensyn til ordningens mål og de disponible midler.

[…]«

3 Artikel 16 i forordning nr. 1227/2000 er ændret bl.a. ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1841/2003 af 17. oktober 2003 om ændring af forordning nr. 1227/2000 (EFT L 268, s. 58). Således indeholder den version af artikel 16 i forordning nr. 1227/2000, der finder anvendelse på regnskabsåret 2006, følgende bestemmelse:

»1. Medlemsstaterne sender hvert år senest den 10. juli Kommissionen følgende vedrørende omstrukturerings- og omstillingsordningen:

a) en erklæring om de udgifter, der rent faktisk har løbet sig på pr. 30. juni i det igangværende regnskabsår, og det samlede berørte areal

b) en erklæring om de udgifter, der rent faktisk er afholdt pr. 30. juni i det igangværende regnskabsår, og det samlede berørte areal

[…]

2. Hvis de oplysninger, som medlemsstaterne skal sende Kommissionen i henhold til stk. 1, ikke er fyldestgørende, eller er fristen ikke blevet overholdt, foretager Kommissionen en midlertidig ensartet nedsættelse af forskuddene på de konterede landbrugsudgifter, uden at dette dog indskrænker anvendelsen af de generelle regler om budgetdisciplin.«

4 Artikel 17 i forordning nr. 1227/2000 er bl.a. ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 315/2003 af 19. februar 2003 (EUT L 46, s. 9) og ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1203/2003 af 4. juli 2003 (EUT L 168, s. 9). Således indeholder den version af artikel 17 i forordning nr. 1227/2000, der gælder for regnskabsåret 2006, følgende bestemmelse:

»1. For hver medlemsstat finansieres de faktiske udgifter, der er afholdt og anmeldt for et regnskabsår, op til de beløb, der er meddelt Kommissionen i henhold til artikel 16, stk. 1, litra a) [og b)], forudsat at de samlede beløb ikke overstiger den kredittranche, medlemsstaten er blevet tildelt i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning […] nr. 1493/1999.

[…]

3. Anmodninger, der fremsendes af medlemsstaterne i henhold til artikel 16, stk. 1, litra b), godkendes på pro rata-basis under anvendelse af det beløb, der er tilgængeligt efter fradrag af summen, for alle medlemsstater, af de beløb, som er oplyst i henhold til artikel 16, stk. 1, litra a), og af de beløb, som er indberettet i henhold til artikel 16, stk. 1, litra b), fra den samlede kredittranche, medlemsstaterne er blevet tildelt i henhold til artikel 14 i forordning […] nr. 1493/1999. Kommissionen underretter hurtigst muligt efter den 30. juni medlemsstaterne om, i hvilken udstrækning anmodningerne kan godkendes.

4. Hvis det samlede areal, der oplyses i henhold artikel 16, stk. 1, litra a), er mindre end det antal hektar, der er angivet i forbindelse med kredittildelingen for medlemsstaten for det pågældende regnskabsår i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning […] nr. 1493/1999, finansieres udgifter, der er oplyst for det pågældende regnskabsår, uanset stk. 1 og 2, kun op til en grænse, som beregnes ved at multiplicere det samlede anmeldte areal med det gennemsnitlige støttebeløb pr. hektar, som er et resultat af forholdet mellem det beløb, som medlemsstaten har fået tildelt i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning […] nr. 1493/1999, og det anslåede antal hektarer.

Beløbet kan under ingen omstændigheder være større end de udgifter, der er anmeldt i henhold til artikel 16, stk. 1, litra a).

Ved anvendelse af dette stykke gælder der en tolerance [på 5%] for det samlede indberettede areal i forhold til det areal, der er anført i bevillingsrammen for det pågældende regnskabsår.

De beløb, der ikke finansieres i henhold til nærværende stykke, er ikke til rådighed med henblik på anvendelsen af stk. 3.

[…]

8. Henvisninger til et bestemt regnskabsår vedrører betalinger, der er foretaget af medlemsstaterne mellem den 16. oktober og den efterfølgende 15. oktober.

[…]«

5 Artikel 7, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1258/1999 af 17. maj 1999 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT L 160, s. 103) bestemmer:

»2. Kommissionen træffer beslutning om de månedlige forskud på konteringen af de udgifter, som de godkendte betalingsorganer har afholdt.

Udgifterne i oktober henhører under oktober, hvis de er afholdt mellem den 1. og den 15. oktober, og under november, hvis de er afholdt mellem den 16. og den 31. oktober. Forskuddene udbetales til medlemsstaten senest den tredje arbejdsdag i den anden måned efter den måned, hvor udgifterne er afholdt.

«[…]«

III — De faktiske omstændigheder og den anfægtede beslutning

6. De faktiske omstændigheder i sagen og den anfægtede beslutning har Retten gengivet således i præmis 6-14:

»6 For regnskabsåret 2006 (16.10.2005 — 15.10.2006) blev den vejledende fordeling af de støttebeløb, der blev tildelt i medfør af forordning nr. 1493/1999 med henblik på omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealer, fastsat ved Kommissionens beslutning 2005/716/EF af 10. oktober 2005 om fordeling for produktionsåret 2005/2006 af de vejledende støttebeløb på medlemsstaterne for et bestemt antal hektarer med henblik på omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealer i henhold til forordning nr. 1493/1999 (EUT L 271, s. 45). I bilaget til denne beslutning var det vejledende støttebeløb til Den Hellenske Republik fastsat til 8 574 504 EUR for et areal på 1 249 ha.

7 Den 10. juli 2006 tilsendte de græske myndigheder i medfør af artikel 14 i forordning nr. 1493/1999 og artikel 16 i forordning nr. 1227/2000 Kommissionen en oversigt over de udgifter, der var forbundet med omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealer i Grækenland i løbet af regnskabsåret 2006, med henblik på

udbetaling af støttebeløb. Ifølge denne meddelelse udgjorde de samlede udgifter 6 829 204,46 EUR og det hertil svarende areal 788,002 ha.

8 Den 22. september 2006 tilsendte de græske myndigheder Kommissionen en skrivelse, hvori de meddelte, at der var sket en fejl ved registreringen af elektroniske data, da det areal, som skulle lægges til grund, var 1 102,271 ha. De præciserede, at dette areal svarede til summen af det samlede areal, som var angivet i tabellen, der var vedlagt skrivelsen af 10. juli 2006, og som opsummerede de udgifter, der faktisk var påløbet pr. 30. juni 2006 til omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealer i Grækenland, nemlig 1 085,391 ha, og det samlede areal, som var angivet i tabellen, der var vedlagt skrivelsen af 10. juli 2006, og som opsummerede de udgifter til omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealer i Grækenland, der var afholdt pr. 30. juni 2006, nemlig 16,88 ha. De samlede udgifter udgjorde ifølge de græske myndigheder 6 829 204,46 EUR.

9 Den 26. september 2006 gentog de græske myndigheder i forbindelse med det 890. møde i Forvaltningskomitéen for Vin deres henstilling til Kommissionen om, at der blev taget hensyn til de berigtigede data. Kommissionen afviste mundtligt de græske myndigheders ansøgning med henvisning til, at de berigtigede oplysninger blev fremsendt for sent.

10 Den 4. oktober 2006 vedtog Kommissionen beslutning 2006/669/EF om fordeling for regnskabsåret 2006 af de endelige støttebeløb på medlemsstaterne for et bestemt antal hektarer med henblik på omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealer i henhold til forordning nr. 1493/1999 (EUT L 275, s. 62) (herefter »den anfægtede beslutning«). Samme dag mødtes en repræsentant for Kommissionen med repræsentanter for de græske myndigheder, hvorunder Kommissionens repræsentant forklarede, at det på grund af fristerne var umuligt at efterkomme ansøgningen om, at der blev taget hensyn til de berigtigede data, der blev meddelt den 22. september 2006.

11 Den 16. oktober 2006 tilsendte de græske myndigheder Kommissionen en skrivelse, hvori de anmodede om en ændring af bilaget til den anfægtede beslutning. Kommissionen efterkom ikke denne anmodning.

12 I den anfægtede beslutning baserede Kommissionen sig hvad angår Den Hellenske Republik på de oplysninger, som de græske myndigheder havde meddelt den 10. juli 2006.

13 I den anfægtede beslutnings sjette betragtning angives det, at Kommissionen har pålagt Den Hellenske Republik en bøde på 1 129 015 EUR i henhold til artikel 17, stk. 4, i forordning nr. 1227/2000.

14 I bilaget til den anfægtede beslutning er det endelige støttebeløb til Den Hellenske Republik for omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealer i Grækenland fastsat til 5 700 190 EUR for et areal på 788 ha.«

IV — Retsforhandlinger ved Retten og påstande i appelsagen

7. Den Hellenske Republik anlagde sag til prøvelse af den anfægtede beslutning 2006/669/EF med stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. november 2006. Til støtte for søgsmålet gjorde medlemsstaten fem anbringender gældende. Det første anbringende var, at fristen i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 kun er vejledende, og at oplysninger fremsendt efter fristens udløb skal tages i betragtning. Det andet anbringende var, at princippet om loyalt samarbejde er tilsidesat, det tredje, at principperne om god tro og god forvaltningsskik er tilsidesat, det fjerde, at proportionalitetsprincippet er tilsidesat, og det femte anbringende, at princippet om den effektive virkning er tilsidesat.

8. Med den anfægtede dom stadfæstede Retten den 11. december 2008 den anfægtede beslutning. Den frifandt således Kommissionen og pålagde sagsøgeren at betale sagens omkostninger.

9. Grækenland har iværksat den foreliggende appel til prøvelse af denne dom og nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Den anfægtede dom ophæves.

— Der gives appellanten medhold i sagen i overensstemmelse med påstandene.

— Kommissionen tilpligtes at betale alle omkostninger i appelsagen og i sagen for Retten i Første Instans.

10. Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Appellen afvises, og dens påstande forkastes, og

— Den Hellenske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

11. Der er indgivet skriftlige indlæg til Domstolen. Ingen af parterne har begæret mundtlig forhandling.

V — Retlig vurdering

A — *Formaliteten med hensyn til appellen*

12. Ifølge Kommissionen bør appellen afvises, da appellanten blot gentager sine argumenter fra sagen i første instans.

13. På dette punkt overser Kommissionen imidlertid helt Domstolens faste praksis vedrørende formaliteten i appelsager.

14. Det er ganske vist fast retspraksis, at en appel, der blot gengiver de anbringender og argumenter, der er blevet fremført for Retten, herunder de anbringender og argumenter, der var støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har afvist at lægge til grund, ikke opfylder de krav til begrundelsen af appellen, som fremgår af artikel 51 i statutten for Domstolen og af artikel 112, stk. 1, første afsnit, litra c), i Domstolens procesreglement [4]. En sådan appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket i henhold til statuttens artikel 49 ligger uden for Domstolens kompetence [5].

15. Men der må skelnes mellem denne situation og en appel, hvor det udtrykkeligt drejer sig om Rettens dom og dens juridiske vurdering, og som i den forbindelse fremfører argumenter, der allerede blev gjort gældende mod selve den anfægtede beslutning.

16. Det er indlysende, at retlige spørgsmål, som er behandlet i første instans, kan rejses på ny under en appelsag, såfremt appellanten bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af fællesskabsretten [6]. Det er netop Domstolens hovedopgave som appelinstans endeligt at afklare disse fortolkningsspørgsmål.

17. Med den foreliggende appel anfægtes netop Rettens stillingtagen til forskellige juridiske spørgsmål, som blev fremsat for denne i første instans. Appellen angiver nøjagtigt de aspekter af den anfægtede dom, der gøres indsigelse mod, samt de grunde og argumenter, appellen hviler på.

4 — Dom af 16.5.2002, sag C-321/99 P, ARAP m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 4287, præmis 48, af 22.1.2004, sag C-353/01 P, Mattila mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 1073, præmis 27, og af 29.4.2004, sag C-496/99 P, Kommissionen mod CAS Succhi di Frutta, Sml. I, s. 3801, præmis 50.

5 — Kendelse af 25.3.1998, sag C-174/97 P, FFSA m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1998 I, s. 1303, præmis 24.

6 — Dom af 13.7.2000, sag C-210/98 P, Salzgitter mod Kommissionen, Sml. I, s. 5843, præmis 43.

18. Appellen kan derfor fremmes til realitetsbehandling.

B — *Realiteten med hensyn til appellen*

19. Den Hellenske Republik begrunder appellen med tre anbringender. For det første bygger Rettens afgørelse på en urigtig forståelse af artikel 16, stk. 1 og 2, samt af artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000. For det andet har Retten i sin afgørelse fejlfortolket betydningen af forskellige almindelige retsgrundsætninger. Endelig indeholder den anfægtede dom en selvmodsigende begrundelse.

1. Det første appelanbringende

20. Den Hellenske Republik er af den opfattelse, at den frist, der i henhold til artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 udløber hvert år den 10. juli, modsat Rettens konstatering kun er vejledende. Ifølge appellantens opfattelse skulle Kommissionen derfor i den anfægtede beslutning have taget hensyn til oplysningerne fremsendt efter fristens udløb. Efter Kommissionens retsopfattelse har Retten derimod lagt til grund, at det drejer sig om en bindende frist. Dette anfægter Den Hellenske Republik med sit første anbringende.

21. Men både ordlyden i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000, dets systematiske placering og teleologiske overvejelser om det idémæssige formål med fristreglen i dens kontekst bekræfter Rettens udlægning. Fristen i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 er en bindende præklusionsfrist.

a) Ordlyden

22. Jeg er enig med Retten i, at ordlyden af artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 taler for, at den deri omhandlede frist er bindende.

23. I næsten samtlige sprogversioner hedder det i artikel 16, stk. 1, at medlemsstaterne hvert år »senest« den 10. juli sender Kommissionen de oplysninger, der er angivet i denne bestemmelse. Det peger på fristens bindende

karakter af præklusionsfrist, især da den udtrykkelige anvendelse af udtrykket »præklusionsfrist« ikke er nødvendig for at antage, at der er tale om en sådan [7]. Hvis en handling skal foretages senest den 10. juli i et år, kommer den for sent allerede den følgende dag og er som følge heraf ikke længere mulig.

24. Hvad angår formuleringen i tre sprogversioner (nemlig den græske, den portugisiske og den rumænske), hvorefter medlemsstaterne »indtil« den 10. juli hvert år skal sende oplysningerne til Kommissionen, tillægger disse versioner med denne formulering ikke artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 nogen anden betydning end de øvrige sprogversioner.

b) Systematisk fortolkning

25. Den græske regering har gjort gældende, at den rent vejledende karakter af fristen i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 kan udledes af en systematisk fortolkning af bestemmelsen. Det fremgår ifølge regeringen rent faktisk af reglen i artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000, at Kommissionen ved fordelingen af de endelige støttebeløb også skal tage hensyn til oplysninger, der er tilgået den efter udløbet af den i artikel 16, stk. 1, nævnte frist.

26. I artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000 bestemmes det, at »[h]vis de oplysninger, som medlemsstaterne skal sende Kommissionen i henhold til stk. 1, ikke er fyldestgørende, eller er fristen ikke blevet overholdt, foretager Kommissionen en midlertidig ensartet nedsættelse af forskuddene på de konterede landbrugsudgifter«.

27. Den Hellenske Republik tager udgangspunkt for sin argumentation i ordlyden i stk. 2, der fastsætter en midlertidig nedsættelse af støttebeløbet som sanktion for en mangelfuld eller for sent fremsendt meddelelse. Deraf følger nødvendigvis efter appellantens opfattelse, at en sanktion efterfølgende igen skal ophæves ved, at der tilgår en meddelelse, som først efter fristens udløb er blevet gjort fyldestgørende eller overhovedet er indgået. Endelig kan man kun tale om en midlertidig sanktion, hvis denne efterfølgende gennem en — for sent indgået — meddelelse igen kan bortfalde i henhold til artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000.

7 — Retten henviste desangående til dom af 30.11.1972, sag 32/72, Wasaknäcke, Sml. 1972 s. 291, org.ref.: Rec. s. 1181, præmis 2, og af 13.12.1972, sag 52/72, Walzenmühle Magstadt, Sml. 1972, s. 321, org.ref.: Rec. s. 1267, præmis 2.

28. I et følgende argumentationsskridt drager Den Hellenske Republik en a fortiori-slutning. I sagen for Retten havde Kommissionen nemlig henvist til, at artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000 efter sin ordlyd kun fastsætter regler for de tilfælde, hvor meddelelsen helt udebliver eller blot er mangelfuld, men ikke for den foreliggende sag, hvor der er tale om en tilsyneladende fuldstændig, men i virkeligheden fejlagtig meddelelse.

29. Efter Den Hellenske Republiks opfattelse kan der således også for den foreliggende sag, hvor der rettidigt er fremsendt en fejlbehæftet meddelelse, af artikel 16, stk. 2, udledes en mulighed for en (berigtiget) efterfølgende meddelelse efter fristens udløb. En stat, der har opfyldt sin meddelelsespligt i henhold til artikel 16, stk. 1, under overholdelse af den der angivne frist, men blot er kommet til at lave en fejl, må nemlig ikke stilles ringere end en stat, der fra starten af ikke har overholdt fristen i artikel 16, stk. 1. For begge stater åbner artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000 således en mulighed for en efterfølgende meddelelse, som Kommissionen da skal tage hensyn til ved fastsættelsen af det endelige støttebeløb.

30. Denne hovedargumentation i Den Hellenske Republiks første anbringende kan jeg imidlertid i sidste ende ikke tilslutte mig.

31. Ved første blik er Den Hellenske Republiks argumentation ganske overbevisende. For så vidt der i en lovbestemmelse er fastsat en »midlertidig« sanktion for en overskridelse af en frist, er det nærliggende at konkludere, at det implicit indebærer muligheden for at indhente det forsømte. Kan den forsømte handling ikke indhentes og derpå komme med i betragtning ved den beslutning, der skal træffes, vil man næppe kunne tale om en blot midlertidig sanktion.

32. En nøjere analyse af ordlyden af artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000 viser dog, at det på ingen måde kan udledes af en »midlertidig [...] nedsættelse«, som det dér er formuleret, at Kommissionen, da den vedtog den anfægtede beslutning, burde have taget hensyn til den efterfølgende meddelelse fra Den Hellenske Republik.

33. Artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000 fastsætter nemlig i tilfælde af, at en meddelelse i henhold til stk. 1 er indsendt for sent eller ikke er fyldestgørende, en midlertidig ensartet nedsættelse af »*forskuddene* på de konterede landbrugsudgifter«.

34. Artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000 henviser dermed til den procedure, som er fastlagt i den fælles

landbrugspolitik for udbetaling af finansielle midler til medlemsstaterne. I henhold til artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1258/1999 stiller Kommissionen nemlig de midler, der er nødvendige til dækning af [...] udgifter[ne], til rådighed for medlemsstaterne i form af forskud på konteringen af de udgifter, som er afholdt i en referenceperiode.

35. I henhold til artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1258/1999 træffer Kommissionen beslutning om de månedlige forskud på konteringen af de udgifter, som de godkendte betalingsorganer har afholdt, idet forskuddene udbetales til medlemsstaten senest den tredje arbejdsdag i den anden måned efter den måned, hvor udgifterne er afholdt.

36. Hvis en medlemsstat således inden for den frist, som artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 sætter, ikke fremsender nogen eller kun en mangelfuld meddelelse med det dér angivne indhold, medfører dette i henhold til artikel 16, stk. 2, i samme forordning en midlertidig nedsættelse af de forskud, der udbetales til medlemsstaten i henhold til artikel 7 i forordning nr. 1258/1999, på konteringen af de månedlige udgifter, som den pågældende stat har fremlagt. Således lægges der et konstant pres på medlemsstaterne for at få dem til at overholde meddelelsespligten i henhold til artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000. Opfylder medlemsstaten sin meddelelsespligt, bortfalder den midlertidige nedsættelse efterfølgende.

37. Det er udelukkende denne sanktion, nemlig nedsættelsen af de forskud, der betales hver måned på konteringen af de udgifter, som de godkendte betalingsorganer har afholdt, der i henhold til artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000 er midlertidig, hvilket medfører, at den bortfalder, når der efterfølgende fremsendes meddelelse.

38. I den beslutning, som er anfægtet i den foreliggende sag, har Kommissionen imidlertid overhovedet ikke foretaget nogen nedsættelse af forskuddene ud fra de konterede landbrugsudgifter til Den Hellenske Republik; det drejer sig her slet ikke om en nedsættelse i henhold til artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000.

39. Den anfægtede beslutning drejer sig nemlig om noget helt andet.

40. Med den her anfægtede beslutning foretog Kommissionen den *endelige* fordeling af støttebeløb pr. hektar på medlemsstaterne for regnskabsåret 2006 i henhold til artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1493/1999. Denne endelige tildeling er overhovedet ikke genstand for nogen »midlertidig nedsættelse« i henhold til artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000, således at der ikke af det forhold, at den der omhandlede nedsættelse er midlertidig, kan drages nogen som helst slutning vedrørende spørgsmålet, om der ved den endelige fordeling af støttebeløb skal tages hensyn til meddelelser, der er indgået efter udløbet af fristen i artikel 16, stk. 1. Konklusionen er, at Den

Hellenske Republik i sin argumentation har valgt det forkerte referencepunkt.

41. Artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1227/2000 foreskriver naturligvis intet om en midlertidig nedsættelse af de *endelige* støttebeløb, der tildeles i henhold til artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1493/1999. Derimod fastlægger bestemmelsen ensartede nedsættelser på et helt andet sted, nemlig i forbindelse med de *forskud*, der skal ydes Den Hellenske Republik ud fra konteringen af landbrugsudgifterne. Dette tillader dog ikke at drage nogen som helst konklusion med hensyn til, om der ved fastsættelsen af de endelige støttebeløb skal tages hensyn til for sent indgåede meddelelser.

42. Når man frigør sig fra denne misforståelse hos den græske regering, bekræfter den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår i kapitel IV i forordning nr. 1227/2000, endda den fortolkning, der i første omgang er udledt af ordlyden af dennes artikel 16, stk. 1, ifølge hvilken den deri omhandlede frist har bindende karakter.

43. I den forbindelse skal jeg her minde om den regelsammenhæng, hvori artikel 16 i forordning nr. 1227/2000 indgår. Det drejer sig om en gennemførelsesbestemmelse til forordning nr. 1493/1999, her til dennes artikel 14. Denne artikel regulerer støttebeløbene til medlemsstaterne inden for rammerne af Fællesskabets budgetplanlægning for omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealer.

44. I henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 1493/1999 fastlægger Kommissionen før regnskabsårets begyndelse på grundlag af objektive kriterier de midlertidige årlige støttebeløb til medlemsstaterne under hensyn til særlige forhold og behov samt den indsats, der skal gøres i betragtning af ordningens mål. For det omtvistede regnskabsår skete dette i den foreliggende sag ved Kommissionens beslutning 2005/716/EF af 10. oktober 2005.

45. I artikel 14, stk. 2, bestemmes det dernæst, at de foreløbige støttebeløb tilpasses på grundlag af de faktiske udgifter og de af medlemsstaterne oplyste reviderede overslag over udgifter, idet der tages hensyn til ordningens mål og de disponible midler. For det omtvistede regnskabsår 2006 skete dette med den anfægtede beslutning.

46. Dette indberetningskrav, der reguleres i detaljer i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000, har til formål at forberede den endelige tildeling af støttebeløb i henhold til artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1493/1999.

47. Ved den i artikel 16, stk. 1, litra a) og b), foreskrevne indberetning af de faktiske udgifter og af konstaterede udgifter i det igangværende regnskabsår såvel som af eventuelle anmodninger i henhold til artikel 16, stk. 1, litra c), om efterfølgende finansiering af

udgifter i det igangværende regnskabsår, som går ud over de foreløbige støttebeløb, der er tildelt i medfør af artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 1493/1999, opnår Kommissionen et grundlag for den endelige tildeling af støttebeløb, som den skal foretage.

48. For de enkelte medlemsstater kan denne tildeling under ingen omstændigheder blot være midlertidig — som det skal påvises nærmere i det umiddelbart følgende under inddragelse af teleologiske betragtninger.

49. Det følger nemlig af artikel 17, stk. 3, i forordning nr. 1227/2000, at en tildeling til en medlemsstat af et støttebeløb, der ligger ud over det beløb, den pågældende stat fik tildelt midlertidigt i henhold til artikel 14, stk. 1, kun kan ske, når der efter fradrag af alle medlemsstaternes faktisk afholdte udgifter i det pågældende regnskabsår fra de samlede støttebeløb, der er tildelt i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 1493/1999, stadig er frie midler til rådighed. Den endelige tildeling af støttebeløb afhænger således af det konkrete omfang af støttebeløbene til de andre medlemsstater, således at enkeltstående senere ændringer er udelukket.

50. Modsat Den Hellenske Republiks opfattelse kan heller ikke artikel 17, stk. 1, i denne forordning gøres gældende mod den bindende karakter af den i artikel 16, stk. 1, angivne frist.

51. Artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 anfører nemlig udtrykkeligt de angivelser, der er nævnt i forbindelse med fristen i artikel 16, stk. 1, som grundlag for Kommissionens endelige fordeling af støttebeløb. Derimod giver teksten ikke noget holdepunkt for Den Hellenske Republiks argument om, at det i henhold til artikel 17, stk. 1, er de faktiske udgifter, som skal lægges til grund, og at der således skal tages hensyn til rettelser, som er indgået efter fristens udløb.

52. Den foreløbige konklusion må derfor være, at en systematisk fortolkning af artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 bekræfter en fortolkning af ordlyden, ifølge hvilken den dér anførte frist har en bindende karakter.

c) Teleologisk fortolkning

53. De ovenstående betragtninger bekræftes yderligere ved en teleologisk fortolkning af artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000. Efter en sådan fortolkning kan det idémæssige formål med artikel 16 og 17 kun sikres effektivt ved, at denne frist har en bindende karakter.

54. En tilpasning af de støttebeløb, der i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 1493/1999 i første omgang kun er midlertidige, i form af endelige støttebeløb i henhold til samme forordnings artikel 14, stk. 2, giver kun mening, hvis konsekvenserne af denne tilpasning af midlerne kan nå at indtræde i det løbende, næsten afsluttede regnskabsår.

55. En effektiv virkning af denne bestemmelse forudsætter, at beslutningen om fastsættelse af de endelige støttebeløb til medlemsstaterne for regnskabsåret vedtages, før regnskabsåret udløber den 15. oktober, for at medlemsstaterne kan foretage de sidste udbetalinger i forbindelse med de udgifter, der er anmeldt i henhold til artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000, før udløbet af det pågældende regnskabsår og få beløbene godtgjort af Kommissionen inden udløbet af regnskabsåret over de budgetposter, som er til rådighed i det pågældende regnskabsår. For artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1258/1999 bestemmer, at kun de udgifter i oktober, der er afholdt mellem den 1. og den 15. oktober, henhører under oktober, mens de henhører under november, hvis de er afholdt mellem den 16. og den 31. oktober.

56. Til forberedelse af den endelige fordeling i henhold artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1493/1999 kræves det imidlertid, at oplysningerne fra alle medlemsstater i henhold til artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 foreligger, og at de bearbejdes i en omfattende procedure frem til den endelige fordeling.

57. I den forbindelse er det kun en forståelse af fristreglen i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 som bindende og dermed effektiv, der sikrer, at de foreløbige støttebeløb, som er bevilget i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 1493/1999, kan tilpasses rettidigt af Kommissionen på grundlag af de faktiske angivelser. Hvis medlemsstaterne efter den 10. juli efter behag stadig helt eller delvist kunne indsende eller berigtige angivelser med virkning for den endelige fordeling, ville det være umuligt for Kommissionen at overholde fristen for tildeling af de endelige støttebeløb før udløbet af regnskabsåret.

58. Således fører også en teleologisk fortolkning til, at fristen i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 kvalificeres som bindende, således at der principielt ikke kan tages hensyn til for sent fremsendte angivelser ved den endelige tildeling af støttebeløb i henhold til artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1493/1999.

2. Det andet appelanbringende

59. Med det andet appelanbringende har Den Hellenske Republik gjort gældende, at Retten

har fejlfortolket forskellige retsgrundsætninger i fællesskabsretten. Modsat Rettens opfattelse har Kommissionen nemlig tilsidesat principperne om loyalt samarbejde, god tro, god forvaltningsskik og ligebehandling ved ikke at have taget hensyn til de berigtigede oplysninger, som Den Hellenske Republik for sent indberettede.

60. Retten har korrekt afvist, at Kommissionen skulle have tilsidesat de førnævnte retsgrundsætninger. Og den har dermed heller ikke for sin del tilsidesat disse principper. Altså kan Den Hellenske Republik heller ikke støtte appellen på det andet anbringende.

61. Hvad angår princippet om loyalt samarbejde skal det påpeges, at det er et princip, der ifølge artikel 10 EF gælder for forholdet mellem medlemsstaterne og institutionerne. For medlemsstaterne betyder det en forpligtelse til at træffe alle foranstaltninger, som er egnede til at sikre fællesskabsrettens gennemslagskraft, men det pålægger også fællesskabsinstitutionerne tilsvarende forpligtelser til loyalt samarbejde med medlemsstaterne [8].

62. Den græske regering anser de nævnte grundsætninger for tilsidesat for det første ved, at den fejl, der forekom i den rettidigt indsendte meddelelse, efter regeringens opfattelse var åbenlys, og at Kommissionen derfor straks burde have påpeget dette, således at den omgående kunne være blevet berigtiget. Den betydelige afvigelse i det anmeldte antal hektar, som Kommissionen havde lagt til grund i sin beslutning 2005/716/EF af 10. oktober 2005 om fordeling af de midlertidige støttebeløb [9] burde have foranlediget Kommissionen til at stille opklarende spørgsmål.

63. Dette virker dog ikke overbevisende. Den rettidigt indsendte meddelelse indeholdt ikke nogen åbenlys fejl, som umiddelbart burde have vakt Kommissionens opmærksomhed. Afvigelsen i de anmeldte data fra de data, der var lagt til grund for den midlertidige tildeling af støttebeløb i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 1493/1999, taler i sig selv på ingen måde for, at der ved oversendelsen klart er sket en fejl. Endelig er bedømmelsen af, hvor åbenlys fejlen er, et spørgsmål om faktum, som ikke kan gøres til genstand for appel. At der skulle være sket en forfalskning af bevismidler, er ikke blevet gjort gældende i denne sammenhæng af Den Hellenske Republik.

64. Det ligger i selve den *midlertidige* tildelings natur, at den udgift, der er lagt til grund

8 — Jf. kendelse af 13.7.1990, sag C-2/88, IMM, Zwartveld m.fl., Sml. I, s. 3365, præmis 17, samt dom af 26.11.2002, sag C-275/00, First og Franex, Sml. I, s. 10943, præmis 49, og af 16.10.2003, sag C-339/00, Irland mod Kommissionen, Sml. I, s. 11757, præmis 71.

9 — Kommissionens beslutning 2005/716/EF af 10.10.2005 om fordeling for produktionsåret 2005/06 af de vejledende støttebeløb på medlemsstaterne for et bestemt antal hektarer med henblik på omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealer i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 (EUT L 271, s. 45).

ved tildelingen, muligvis ikke bliver nødvendig i virkeligheden. Alene af den grund giver afvigelser i princippet ingen anledning til at tvivle på meddelelsens korrekthed. I den foreliggende sag bekræftes denne grundtanke oven i købet af artikel 17, stk. 4, i forordning nr. 1227/2000, som fastsætter en sanktion i tilfælde af, at der indberettes et mindre samlet areal end det, som blev lagt til grund for det midlertidige støttebeløb. Denne bestemmelse tager eksplicit udgangspunkt i muligheden for betydelige afvigelser i de data, medlemsstaterne indberetter, fra de foreløbigt antagne.

65. Kommissionen havde derfor ingen grund til umiddelbart efter modtagelsen af den rettidigt indsendte meddelelse at gå ud fra, at de fremsendte data indeholdt en fejl, og at påpege dette over for appellanten.

66. Den græske regering anser endvidere de nævnte grundsætninger om loyalt samarbejde, om god tro samt om god forvaltningsskik og ligebehandling for tilsidesat ved, at Kommissionen ikke tog hensyn til de berigtigede data, der blev fremsendt mere end to måneder efter fristens udløb, selv om dette efter regeringens opfattelse faktisk ville have været muligt for Kommissionen i de resterende tre uger før sidste dato for vedtagelsen af den anfægtede beslutning.

67. Her er Domstolen dog bundet af Rettens konstatering af de faktiske omstændigheder i den anfægtede dom. Heller ikke på dette punkt har Den Hellenske Republik gjort en forfalskning af bevismidler gældende.

68. Retten fastslår ifølge sin fremstilling i præmis 32 og 59 i den anfægtede dom udtrykkeligt, at det rent faktisk ikke længere var muligt for Kommissionen at tage hensyn til de berigtigede data før vedtagelsen af den anfægtede beslutning. Men hvis tidspunktet for en beslutning — som anført ovenfor — på den ene side ikke kan udsættes efter forgodtbefindende, og hvis den tid, der er tilbage indtil den planlagte dato for beslutningen, der allerede er placeret sent, ikke er tilstrækkelig til, at man kan nå at tage hensyn til senere fremsendte oplysninger, ligger der ikke nogen tilsidesættelse af princippet om loyalt samarbejde i den manglende hensyntagen.

69. Det siger i øvrigt sig selv, at en kompleks procedure, som forordningsudstederen ved at fastsætte 10. juli som sidste frist for meddelelserne har givet Kommissionen ca. tre måneder til at gennemføre, ikke kan klares på få dage. Dette gælder så meget desto mere, som beslutningen om den endelige fordeling af støttebeløbene på grund af den eksisterende indbyrdes afhængighed i henhold til artikel 17, stk. 3, i forordning nr. 1227/2000 kun kan træffes under ét for alle medlemsstater.

70. Endelig har Retten i den anfægtede dom heller ikke fejlfortolket rækkevidden af princippet om ligebehandling.

71. Det generelle lighedsprincip indebærer som et alment princip i fællesskabsretten, at ensartede forhold ikke må behandles forskelligt, og at forskellige forhold ikke må behandles ensartet, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet [10].

72. Lighedsprincippet påbyder ikke hermed at tage lige så meget hensyn til en meddelelse, der indgået mere end to måneder efter fristens udløb som en meddelelse, der kun er nogle få dage forsinket. For når Kommissionen i alt har ca. tre måneder til rådighed til at træffe sin beslutning, er en få dage forsinket meddelelse og en mere end to måneder forsinket meddelelse i sig selv ikke sammenlignelige situationer.

3. Det tredje appelanbringende

73. Med det tredje appelanbringende har Den Hellenske Republik gjort gældende, at den anfægtede dom er selvmodsigende og derfor er uden virkning. Fremstillingen i præmis 25, 26 og 43 i den anfægtede dom, hvor fristen i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 kvalificeres som ufravigelig, modsiger Retten selv i præmis 59 i samme afgørelse, når den dér fastslår, at det ikke er fuldstændigt udelukket at tage hensyn til oplysninger, som er fremsendt lidt for sent.

74. Spørgsmålet, om begrundelsen i en dom afsagt af Retten er selvmodsigende eller utilstrækkelig, er et retsspørgsmål, der som sådant kan rejses under en appelsag [11].

75. Men heller ikke det tredje appelanbringende kan godtages, for modsat appellantens opfattelse er den retlige vurdering i den anfægtede dom ikke selvmodsigende. For så vidt Retten nemlig trods antagelsen af, at den omhandlede frist har en bindende karakter, ikke anser det for »helt udelukket«, at der i undtagelsestilfælde kan tages hensyn til for sent indgåede meddelelser, viser den samtidig, at en sådan undtagelse kun kan komme betragtning ved en lille overskridelse af fristen, men derimod ikke ved en så graverende overskridelse som den foreliggende.

76. Retten gør i den anfægtede dom grundigt rede for, hvorfor netop teleologiske overvejelser taler for, at fristen i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 1227/2000 har bindende karakter. Kommissionen skal nemlig sikres tilstrækkelig tid til at træffe beslutningen om den endelige anvendelse af midlerne, hvilket

10 — Jf. bl.a. dom af 11.7.2006, sag C-313/04, Egenberger, Sml. I, s. 6331, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis.

11 — Jf. i samme retning dom af 25.1.2007, forenede sager C-403/04 P og C-405/04 P, Sumitomo Metal Industries og Nippon Steel mod Kommissionen, Sml. I, s. 729, præmis 77 og den deri nævnte retspraksis.

obligatorisk skal ske før udløbet af regnskabsåret den 15. oktober.

77. Når Retten nu tager muligheden for en hensyntagen til let forsinkede meddelelser i betragtning, i det omfang det ikke er til hinder for en rettidig vedtagelse af beslutningen, er det en konsekvent videreførelse af dens argumentation. Der kan ikke deri erkendes noget brud på logikken.

4. Sammenfatning

78. Da ingen af de appelanbringender, som er fremført af Den Hellenske Republik, kan tages til følge, skal appellen forkastes i sin helhed.

VI — Sagens omkostninger

79. I henhold til procesreglementets artikel 122, stk. 1, træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger, såfremt appellen forkastes. Af artikel 69, stk. 2, første afsnit, sammenholdt med procesreglementets artikel 118, følger det, at det pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

80. Da Kommissionen har nedlagt påstand herom, og appellanten har tabt sagen, skal appellanten betale sagens omkostninger.

VII — Forslag til afgørelse

81. Jeg foreslår derfor Domstolen at træffe følgende afgørelse:

»1) Appellen forkastes.

2) Den Hellenske Republik betaler sagens omkostninger.«